

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 kwietnia 2022 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku w II Wydziale Karnym w składzie

Przewodniczący	SSA Leszek Kulik (spr.)
Sędziowie	SSA Sławomir Wołosik SSA Grzegorz Skrodzki
Protokolant	Elżbieta Niewińska

przy udziale prokuratora Moniki Januszek

po rozpoznaniu w dniu 26 kwietnia 2022 r.

sprawy :

A. G. (1) s. P. oskarżonego o czyn z art. 207 § 1 k.k. i art. 156 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

z powodu apelacji oskarżonego i jego obrońcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie

z dnia 9 listopada 2021 r. sygn. akt II K 65/19

I. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że :

1. uchyla rozstrzygnięcie z pkt. II i III części dyspozytywnej,

2. w ramach czynu przypisanego w pkt I. oskarżonego A. G. (1) uznaje za winnego tego, że w nocy z 10 na 11 lipca 2018 r. w B., gmina L., powiat (...), umyślnie zadał A. G. (2) (uprzednio M.) szereg uderzeń rękoma i kopnięć, w wyniku których pokrzywdzona doznała obrażeń ciała w postaci stłuczenia głowy z sińcami w okolicy żuchwy, stłuczenia szyi z wybroczynami śródskórnymi, stłuczenia pleców i ud z sińcami oraz stłuczenia brzucha z sińcami, stłuczenia krezki okrężnicy, które spowodowały naruszenie czynności narządu jej ciała trwające nie dłużej niż 7 dni oraz nieumyślnie spowodował oderwanie pęcherzyka żółciowego od wątroby z krwotokiem do jamy otrzewnej i objawami wstrząsu krwotocznego, które to obrażenia spowodowały ciężki uszczerbek na zdrowiu pokrzywdzonej w postaci choroby realnie zagrażającej życiu i które mógł przewidzieć tj. czynu z art. 157 § 2 k.k. w zb. z art. art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 156 § 2 k.k.. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 157 § 2 k.k. w zb. z art. art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 156 § 2 k.k.. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazuje go, a na podstawie art. 156 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

3. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 72 § 1 pkt 5 k.k., art. 73 § 2 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza oskarżonemu na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata, w okresie próby zobowiązuje go do powstrzymania się do nadużywania alkoholu i oddaje pod dozór kuratora.

II. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.

III. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 180 zł. tytułem opłaty za obie instancje i obciąża go pozostałymi kosztami procesu za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 17/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1.CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 9 listopada 2021 r., sygn. akt II K 65/19.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,	

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

1. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków

Lp.	Zarzut	
	- art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia;	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Obie wniesione apelacje w części odnoszącej się do strony przedmiotowej czynu oskarżonego jako bezzasadne nie zostały uwzględnione, przy czym jako zasadny należy uznać alternatywny wniosek zawarty w apelacji oskarżonego o zmianę kwalifikacji pranej jego czynu.</p> <p>Stawiane w tym zakresie zarzuty w zasadniczej części pokrywają się, co uzasadnia łączne ustosunkowanie się do stawianych w nich tez oraz wspierającej je argumentacji.</p> <p>Nie sposób zgodzić się z zarzutami skarżących, jakoby zaskarżone orzeczenie naruszało którykolwiek ze wskazanych przez nich przepisów postępowania karnego. Przeprowadzona kontrola odwoławcza wyroku nie potwierdziła zasadności zarzutów stawianych w tym zakresie.</p> <p>Z części motywacyjnej zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd I instancji z należytą starannością przeprowadził postępowanie dowodowe i w sposób wyczerpujący odniósł się do wszystkich kwestii wymagających rozstrzygnięcia. W szczególności w sposób wnikliwy przeanalizował i właściwie ocenił dowody, które legły u podstaw przypisania sprawstwa oskarżonemu z zakresie przypisanego mu czynu.</p> <p>Sąd Apelacyjny w pełni aprobuje przyjęte w judykaturze stanowisko, iż kontrola instancyjna oceny dowodów nie obejmuje sfery przekonania sędziowskiego, jaka wiąże się z bezpośredniością</p>	

przesłuchania, sprowadza się natomiast do sprawdzenia, czy ocena ta nie wykazuje błędów natury faktycznej (niezgodności z treścią dowodu, pominięcia pewnych dowodów) lub logicznej (błędności rozumowania i wnioskowania) albo czy nie jest sprzeczna z doświadczeniem życiowym lub wskazaniami wiedzy. Tak więc dokonanie przez sąd odwoławczy nowej, odmiennej oceny dowodów jest uzasadnione tylko wówczas, gdy w wyniku kontroli odwoławczej stwierdzona zostanie dowolność oceny poczynionej przez Sąd I instancji (pomijając kwestię nowych dowodów). Jeżeli natomiast ocena dokonana przez sąd pierwszej instancji pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k., nie ma podstaw do zmieniania jej w postępowaniu odwoławczym.

W realiach niniejszej sprawy nie sposób dopatrzeć się przekroczenia przez Sąd I instancji granic swobodnej oceny dowodów. W istocie wniesione apelacje stanowią jedynie polemikę z dokonaną przez Sąd Okręgowy oceną dowodów. Mianowicie skarżący domagają się ich odmiennej oceny, jednak nie wskazują żadnych rzeczowych argumentów, które podważałyby ocenę przedstawioną w tym zakresie w części motywacyjnej wyroku. Jednak dokonanie oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w sposób odmienny od oczekiwań stron procesowych nie stanowi naruszenia przepisów art. 7 i 410 k.p.k. (Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2014 r., II KK 17/14). Dlatego też zawartej w obu apelacjach argumentacji w tym zakresie nie sposób podzielić.

Sąd Apelacyjny nie dopatrył się też podstaw do stwierdzenia naruszenia

sformułowanej w art. 4 k.p.k. zasady obiektywizmu, bowiem Sąd Okręgowy zgodnie z jej wymogami zbadał i uwzględnił okoliczności bez kierunkowego (pozytywnego lub negatywnego) nastawienia do sprawy, zarówno na korzyść jak i niekorzyść oskarżonego.

Zarzut obrazy powołanego przepisu jest niezasadny również z tego powodu, że podstawy stawianych zarzutów nie mogą stanowić przepisy postępowania o charakterze ogólnym, które wyznaczają ogólne zasady postępowania karnego. Taki zaś charakter ma powołany w apelacjach przepis art. 4 k.p.k. formułujący zasadę obiektywizmu. W uzasadnieniu takiego stanowiska wystarczy odwołać się chociażby do postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 2006 r., V KK 131/06 (OSNKW 2007, nr 1, poz. 9).

Chybiony okazał się też zarzut naruszenia art. 5 k.p.k., bowiem w sprawie nie zaistniała sytuacja, która nakazywałaby korzystanie z tego przepisu. Naruszenie tego przepisu wchodzi w grę tylko wówczas gdy wystąpiły nie dające się usunąć wątpliwości i zostały rozstrzygnięte na niekorzyść oskarżonego jak też wtedy, gdy powinny się pojawić, ale nie zostały dostrzeżone. Apelacje nie wykazały żadnej z tych sytuacji i żadna w przedmiotowej sprawie nie zachodziła.

Z poczynionych ustaleń i wywodów zawartych w części motywacyjnej zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd I instancji nie miał wątpliwości co do sprawstwa oskarżonego. Jeśli zatem Sąd meriti takich wątpliwości nie miał, to nie dopuścił się też obrazy przepisu art. 5 § 2 k.p.k.

Dla oceny, czy nie został naruszony zakaz z art. 5 k.p.k., nie są miarodajne tego rodzaju wątpliwości zgłaszane przez stronę, ale tylko to, czy orzekający sąd rzeczywiście powziął wątpliwości w tym zakresie i mimo braku możliwości usunięcia ich rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego, albo czy były po temu powody, które sąd pominął. Gdy zaś konkretne ustalenie faktyczne zależne jest od dania wiary tej lub innej grupie dowodów, nie można mówić o naruszeniu zasady in dubio pro reo (wyrok Sadu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 13.09.2012 r., II AKA 226/12, LEX 1236108).

W obu apelacjach podnoszony jest zarzut obrazy art. 198 § 1 k.p.k. w zw. z art. 200 § 2 pkt. 1, 2, i 6 k.p.k. w zw. z art. 182 § 1 k.p.k. w zw. z art. 186 § 1 k.p.k. polegającej wg. skarżących na zaliczeniu w poczet materiału dowodowego opinii lekarza rodzinnego I. P. oraz opinii sporządzonej przez biegłego medycyny sądowej P. E. oraz innych nieznanych (nieujawnionych) osób oraz na dokonywaniu na ich podstawie ustaleń faktycznych, podczas, gdy nie spełniały one wymogów formalnych opinii. Apelujący zarzucali im również brak rzetelności oraz sprzeczność wydanych opinii z zasadami logiki i doświadczenia.

Stawiany w tym zakresie zarzut jest całkowicie bezzasadny. W świetle art. 195 k.p.k. do pełnienia czynności biegłego obowiązany jest nie tylko biegły sądowy, lecz także każda osoba, o której wiadomo, że ma odpowiednią wiedzę w danej dziedzinie.

Nie ulega wątpliwości, że wskazane osoby tj. I. P. jako biegły sądowy

- lekarz chorób wewnętrznych i specjalista medycyny rodzinnej (k. 19, 42) oraz P. E. jako specjalista medycyny sądowej (k. 989) posiadają wiedzę w dziedzinie medycyny. Były zatem osobami uprawnionymi do wydania opinii w tej dziedzinie.

Podkreślić jednocześnie należy, że opinia wydana przez I. P. została dopuszczona decyzją organu procesowego na etapie postępowania przygotowawczego tj. postanowieniem z dnia 11.07.2018 r. i miała ograniczony zakres. Mianowicie dotyczyła zakresu obrażeń jakich w wyniku zdarzenia w nocy z 10/11 lipca 2018 r. doznała A. M. (1) oraz ich kwalifikacji prawnej (k. 19). Natomiast opinia wydana przez P. E. została dopuszczona przez Sąd postanowieniem z dnia 18.12.2019 r. i miała szerszy zakres. Jej przedmiotem był nie tylko rodzaj i charakter doznanych przez pokrzywdzoną A. G. (2) obrażeń ciała, ale również siła, która towarzyszyła powstaniu tych obrażeń oraz możliwy mechanizm ich powstania (k. 978). Zakres tych opinii pokrywa się więc tylko w części. Analiza ich treści wskazuje, że obie spełniają wymogi formalne określone w art. 200 § 2 pkt 1, 2 i 6 k.p.k. Postanowieniem z dnia 18.12.2019 r. Sąd dopuścił dowód z opinii dr. P. E. (k. 936), który jak wynika z jej z treści jest jej autorem i on również złożył podpis pod wydaną przez siebie opinią (k. 989v).

Apelacje nie wskazują natomiast na czym miałyby polegać obraza wskazanych w nich przepisów art. 182 § 1 k.p.k. w zw. z art. 186 § 1 k.p.k. Dlatego też głębsza polemika z zarzutami z tym zakresie

nie jest możliwa. Można jedynie domniemywać, że chodzi tu o powołanie się przez biegłych w opinii sądowo – psychiatrycznej i psychologicznej na zeznania złożone przez pokrzywdzoną, która skorzystała z prawa odmowy zeznań. Należy jednak zauważyć, że przedmiotem oceny Sądu I instancji nie były zeznania pokrzywdzonej tylko wnioski zawarte w opinii biegłych, a tym samym nie doszło do obrazy powołanych przepisów postępowania.

Wbrew wywodom skarżących zawarte w nich wnioski są zbieżne ze sobą. Ponadto wnioski zawarte w opinii P. E. pokrywają się z wnioskami sformułowanymi w opinii biegłego B. Z. (1), co dotyczy w szczególności możliwego mechanizm powstania obrażeń u pokrzywdzonej A. G. (2), a w szczególności najpoważniejszego urazu jaki stanowiło oderwanie pęcherzyka żółciowego od wątroby z krwawieniem do jamy otrzewnej i objawami wstrząsu krwotocznego. W obu opiniach wskazuje się na tożsamy mechanizm tego urazu. Mianowicie według biegłych najbardziej prawdopodobnym sposobem powstania przedmiotowego urazu było uderzenie tępym narzędziem o niewielkiej powierzchni (np. pięść, czubek buta) zdane z całej siły w brzuch, a dokładnie w okolicę prawego nadbrzusza. Biegli wykluczyli natomiast, aby ten uraz mógł powstać w okolicznościach opisanych przez oskarżonego tj. w następstwie upadku na płaską powierzchnię lub też upadku – osunięcia na umywalkę lub inny element wyposażenia łazienki (k. 989, 1182). Biegły B. Z. (1) stwierdził wprost, że najbardziej prawdopodobnym mechanizmem

powstania uszkodzenia pęcherzyka żółciowego jest kopnięcie z dużą siłą, co pokrywa się z relacją samej pokrzywdzonej przekazanej w dniu zdarzenia uczestniczącym w interwencji funkcjonariuszom policji, ratownikom medycznym, lekarzowi S. B. oraz informacją zawartą w karcie pobytu w (...) Szpitala (...) w O. (k. 11, 17, 435, 452, 1649). Wywiad zamieszczony w karcie pobytu w SOR jest elementem dokumentacji medycznej.

Wnioski zawarte w opinii biegłego B. Z. (1) są kategoryczne i nie pozostawiają wątpliwości co do mechanizmu powstania obrażeń ciała doznanych przez pokrzywdzoną. Została ona wydana zgodnie z zakresem wskazanym przez organ procesowy w oparciu o zabezpieczoną dokumentację medyczną i posiadaną przez biegłego wiedzę specjalną z dziedziny medycyny sądowej. Przedmiotem opinii nie była natomiast przekazana przez oskarżonego literatura (opracowania) z zakresu medycyny, której treści biegły nie kwestionował. Biegły dysponując własną specjalną wiedzą w tej dziedzinie nie był zatem zobligowany odnosić się do tej literatury w swojej opinii jak też do opinii lekarskiej wydanej przez K. D., która dotyczyła obrażeń doznanych przez pokrzywdzoną w innym zdarzeniu z dnia 26.09.2014 r. (140).

Wydane w tym zakresie opinie są pełne, logiczne oraz zgodne ze wskazaniami wiedzy w tej dziedzinie. Nie zawierają przy tym żadnych sprzeczności. Jako takie zasługują na pełną aprobatę.

Podkreślić też należy, że opinie biegłych jak każdy inny dowód

podlegają również ocenie sądu. Opinia biegłych w tym przedmiocie ma jedynie charakter pomocniczy, a więc ich udział jest konieczny jedynie w zakresie, w jakim stwierdzenie okoliczności mającej znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy wymaga wiadomości specjalnych. Wnioski zawarte w opinii biegłego podlegają również ocenie sądu. Sąd Okręgowy dokonał takiej oceny, która nie przekracza granic określonych w art. 7 k.p.k. Jej wyniki przedstawił w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, a Sąd Apelacyjny zawartą tam argumentację jako prawidłową i pozbawioną błędów w pełni podzielił.

Brak jest podstaw do kwestionowania ujawnionych na ciele pokrzywdzonej urazów w okolicy brzucha na które wskazuje jednoznacznie zabezpieczona dokumentacja medyczna. Na jej podstawie w okolicach brzucha stwierdzono podbiegnięcia krwawe i zasinienia na co wskazuje zarówno opinia P. E. (k. 989) jak też opinia B. Z. (1) (k. 1181).

W tym kontekście jako bezpodstawny należy też uznać stawiany w apelacji zarzut jakoby tych zasinień i podbiegnięć krwawych nie stwierdzono i nie dostrzegł ich lekarz S. B.. Z jego zeznań wynika jednoznacznie, że całe ciało pokrzywdzonej było posiniaczone i miała też na całym ciele podbiegnięcia krwawe (k. 452). Zeznanie te świadek podtrzymał również na rozprawie w dniu 18.12.2019 r. (k. 933).

Wbrew wywodom skarżących wiarygodność zgodnych zeznań w pełni obiektywnych i nie

zainteresowanych wynikiem sprawy świadków: P. C., M. S., W. C. i S. B. w zakresie relacjonowania wypowiedzi A. G. (2) z dnia 11 lipca 2018 r. nie budzi jakichkolwiek wątpliwości. Świadkowie przekazali to co usłyszeli od pokrzywdzonej i nie mieli żadnych osobistych powodów, aby zniekształcać treść jej wypowiedzi. W świetle wydanej opinii będąc w stanie upojenia alkoholowego (3,58 ‰) pokrzywdzona istotnie miała zniesioną zdolność do prawidłowego postrzegania rzeczywistości i formułowania prawidłowych relacji co do tejże rzeczywistości, jednak po wytrzeźwieniu wg. biegłych ta zdolność powraca do normy. Natomiast odtwarzanie zdarzeń z okresu upojenia mogło być zaburzone w różnym stopniu, zależnie od stopnia tego upojenia (k. 1238). Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie wynika, aby treść relacjonowanej wypowiedzi A. G. (2) z dnia 11 lipca 2018 r. stanowiła podstawę poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych. Sąd Okręgowy wskazał jedynie, że treść zeznań powołanych świadków „koreluje z treścią zabezpieczonej w sprawie dokumentacji medycznej i policyjnej”, co znajduje potwierdzenie w aktach sprawy.

Sąd istotnie w trybie art. 394 § 1 i 2 k.p.k. uznał za ujawnione bez odczytywania i zaliczył do materiału dowodowego korespondencję A. G. (2) do oskarżonego do której nie odniósł się w uzasadnieniu wyroku. Nie stanowiło to jednak uchybienia w postaci obrazy art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., które mogło mieć wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia. Należy zauważyć, że pokrzywdzona, która jest obecnie żoną oskarżonego jako osoba bliska skorzystała z przysługującego jej

prawa do domowy składania zeznań (k. 922v). Oczywistym jest zatem fakt, że jej działania w późniejszym okresie były skoncentrowane na polepszeniu sytuacji procesowej oskarżonego czego wyrazem była również treść kierowanej do niego korespondencji. Tego rodzaju pisma w postaci korespondencji nie mogą jednak zastąpić zeznań pokrzywdzonej, która odmówiła ich złożenia. Stosownie bowiem do treści art. 174 k.p.k. dowodu z zeznań świadka nie wolno zastępować treścią pism i zapisków, w tym w postaci korespondencji.

Sąd Okręgowy nie dopuścił się obrazy art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. oddalając na tej podstawie wnioski dowodowe o dopuszczenie dowodu z zeznań w charakterze świadka M. R.. Okoliczność na jaką został powołany istotnie nie miała znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Mianowicie wskazana we wniosku teza dowodowa dotyczyła tego czy pokrzywdzona „wykazywała symptomy, że była ofiarą przemocy domowej oraz na okoliczność ustalenia relacji między oskarżonym a pokrzywdzoną i ustalenia czy istniała przemoc fizyczna i psychiczna” (k.934v). Jak wynika z sentencji i treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku, Sąd I instancji nie przyjął, że oskarżony dopuścił się psychicznego i fizycznego znęcania nad pozostającą w stałym stosunku zależności A. M. (2).

Sąd I instancji obciążając w całości kosztami procesu w sprawie nie dopuścił się obrazy przepisów postępowania tj. art. 630 k.p.k. W zaskarżonym wyroku jedynie zmodyfikował opis czynu zarzucanego oskarżonemu i jego kwalifikację prawną przyjętą w

akcie oskarżenia. Nie doszło więc do uniewinnienia oskarżonego lub umorzenia postępowania w rozumieniu art. 630 k.p.k. Zapadł wyrok skazujący oskarżonego i w takim przypadku przy rozstrzygnięciu o kosztach procesu ma zastosowanie przepis art. 627 k.p.k.

Sąd Apelacyjny nie podzielił jednak stanowiska Sądu I instancji w zakresie ustaleń odnoszących się do strony podmiotowej czynu przypisanego oskarżonemu. Nie można zgodzić się, iż oskarżony przewidywał wszystkie skutki swego czynu na które godził się. O ile zgodzić się należy, że przewidywał skutki w postaci stłuczenia głowy z sińcami w okolicy żuchwy, stłuczenia szyi z wybroczynami śródskórnymi, stłuczenia pleców i ud z sińcami oraz stłuczenia brzucha z sińcami, stłuczenia krezki okrężnicy, które są typowe dla pobicia i według biegłego B. Z. (2) spowodowały naruszenie czynności narządu jej ciała trwający nie dłużej niż 7 dni (k. 1601), to nie sposób przyjąć, że przewidywał skutek najdalej idący w postaci oderwanie pęcherzyka żółciowego od wątroby z krwotokiem do jamy otrzewnej i objawami wstrząsu krwotocznego, które to obrażenia spowodowały ciężki uszczerbek na zdrowiu pokrzywdzonej w postaci choroby realnie zagrażającej życiu. Tego rodzaju uraz nie jest typowym skutkiem pobicia i w praktyce zdarza się wyjątkowo rzadko. Potwierdził to w swojej opinii biegły B. Z. (2), który przyznał, że w swojej praktyce wykonał około 10.000 sekcji zwłok i nie spotkał się z takim przypadkiem (k. 1599). W tym stanie rzeczy nie można przyjąć, że taki przypadek przewidywał oskarżony

nie posiadający specjalistycznej wiedzy medycznej.

Brak jest również podstaw do przyjęcia, że oskarżony, który pozostaje w związku małżeńskim z pokrzywdzoną, co świadczy o ich bliskich relacjach, godził się na tak daleko idący skutek dla jej zdrowia w postaci choroby realnie zagrażającej życiu. Uwzględniając jednak siłę i sposób ciosów zadawanych rękoma i kopnięć jako osoba o wyższym wykształceniu i dużym już doświadczeniu życiowym, z pewnością mógł ten skutek przewidzieć.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w tej części poprzez modyfikację opisu czynu przypisanego oskarżonemu i jego przyjętej kwalifikacji prawnej. Przyjął mianowicie, że oskarżony umyślnie spowodował u pokrzywdzonej obrażenia naruszające czynności narządu jej ciała trwające nie dłużej niż 7 dni kwalifikowane z art. 157 § 2 k.k., zaś skutek w postaci oderwanie pęcherzyka żółciowego od wątroby z krwotokiem do jamy otrzewnej i objawami wstrząsu krwotocznego, które to obrażenia spowodowały ciężki uszczerbek na zdrowiu pokrzywdzonej w postaci choroby realnie zagrażającej życiu, był objęty winą nieumyślną.

Konsekwencją takiej modyfikacji była również zmiana kwalifikacji prawnej czynu, którego dopuścił się oskarżony, podstawy skazania oraz podstawy wymiaru kary.

Przyjęty niższy stopień winy oskarżonego w stosunku do przyjętego w zaskarżonym wyroku, skutkował również orzeczeniem kary w niższym wymiarze oraz

warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 3 lata. Za warunkowym zawieszeniem wykonania kary przemawiały właściwości i warunki osobiste oskarżonego, w tym jego niekaralność, które dają podstawę do przyjęcia, że będzie to wystarczające dla osiągnięcia celów kary. Uwzględniając skłonności oskarżonego do nadużywania alkoholu, w okresie próby zobowiązano go do powstrzymania się od nadużywania alkoholu i oddano pod dozór kuratora.

Ostatecznie zatem został uwzględniony alternatywny wniosek zawarty w apelacji oskarżonego o zmianę kwalifikacji prawnej czynu oskarżonego na art. 156 § 2 k.k. Winien on jednak być konsekwencją podniesienia zarzutu z art. 438 pkt 1 k.p.k. tj. obrazy przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu, nie zaś zarzutu obrazy przepisów postępowania.

Wniosek

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Zarzuty podniesione w apelacji oskarżonego i jego obrońcy nie są zasadne. Jednak Sąd Apelacyjny nie podzielił stanowiska Sądu I instancji w zakresie ustaleń odnoszących się do strony

podmiotowej czynu przypisanego oskarżonemu i ostatecznie zasadny okazał się alternatywny wniosek zawarty w apelacji oskarżonego o zmianę kwalifikacji prawnej czynu oskarżonego na art. 156 § 2 k.k.

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Rozstrzygnięcie o kosztach procesu.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Zarzuty podniesione w apelacji oskarżonego i jego obrońcy w tym zakresie są bezzasadne.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
I.	Przedmiot i zakres zmiany
Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w części poprzez modyfikacje opisu czynu przypisanego oskarżonemu. Konsekwencją takiej modyfikacji była również zmiana kwalifikacji prawnej czynu, którego dopuścił się oskarżony, podstawy skazania oraz podstawy wymiaru kary. Przyjęty niższy stopień winy oskarżonego w stosunku do przyjętego w zaskarżonym wyroku, skutkowało również orzeczeniem kary w	

niższym wymiarze oraz warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 3 lata.	
Zwiążle o powodach zmiany	
Sąd Apelacyjny nie podzielił stanowiska Sądu I instancji w zakresie ustaleń odnoszących się do strony podmiotowej czynu przypisanego oskarżonemu.	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylecia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylecia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylecia		

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
pkt II.	W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymano w mocy.	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
pkt III	O opłacie za obie instancje rozstrzygnięto na podstawie art. 2 pkt 3 i art. 10 ust. 1 Ustawy a dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych, zaś o pozostałych kosztami procesu za postępowanie odwoławcze stosownie do treści art. 636 § 1 k.p.k.

7. PODPIS